

לאה איני

הפסל

אילו היתה עייפה, ממשיכה היתה ודאי בטיול, משרכת דרכה בין רחובות הגלויה החינניים של בלואה עד שהיתה מבחינה בשלט האווז השחור של הפונדק שלה, ישן, חורק-לאי-חורק ברוח הנהר מימינו, ומולו אולם המכירה של הקטנועים, מתוח כסרגל זכוכית, קווקו בקטנועים צבעוניים לאורך כל המדרכה, שעשרות צעירים וצעירות חבוקים באו ויצאו מתוכו, מעיינים בהתלהבות, מתווכחים ומתנשקים. אלה היו הסימנים שלה. היא זיהתה. היא וידאה. אבל כעת בחרה להתיישב על הספסל בכיכר הקטנה, למרגלות הטיירה הרחוקה מן הפונדק, והיופי סביבה, ופתאום גם בטבורם של המראות, חנק את גרונה.

היא הציצה מעלה בהססנות, עצורה כפי שלא היתה מעודה. אחר כך, כשחלפו על פניה שתי הבחורות העליונות ממשרד התיירות המקומי, שם אירגנו לה אמש מקום לינה בפנסיון זול בעיירה הציורית לגרות הלואר – עם מקלחת בחדרה (הקפידה על כך), תלתה את מבוכתה הפתאומית בהן. הבחורות – אחת גבוהה מכפי שזכרה, בסוודר אדום בעל שרוך נוי במפתח הצוואר, וחברתה נמוכה עוד יותר מאתמול, ישבנה גולש מעל ירכיה כבצק שתפח יתר על המידה – הינהנו לה לשלום מוזעזע, משל היתה זו הפתעה עצומה באמת לשוב ולפגוש את המורה לספרות מישראל, כפי שהציגה עצמה במשרדן, והנה לפתע היא יושבת לה – פלא של ממש – בכיכר הוורדים היפהפייה, זו שתחת האתר התיירותי בה"א הידיעה של בלואה, טירת הרוכס של מחוז הלואר, שלוש גווטרות של קומותיה העליונות נשרפו באש בשל איזה מאבק דמים קדום, ופמפלט באותיות גותיות, עם סמל משרד התיירות, הרחיב בו רבות. ולא זו בלבד, אלא שהיהודייה, בת שלושים בערך, שלא מאוד נאה היתה בעיניהן, מעמידה גם פנים, סמוקות למדי, כאילו מעולם לא פגשה בהן! כשהיא מצדה דווקא בירכה אותן ב"היי" דחוק, בולעת אותו בשיעול אל תוך כתפה, שלא יתפסו השתיים איך שהיא מורחת את מבטיה על פסל הנסיך יפה התואר, מתנוסס לגובה שני מטרים כמעט, ובצבע קרם תותים לימוני כזה – הוא וכל עור הלטש שעליו ובשר השיש שבתוכו ומחלפות ראשו האדירות, שנפרשו סביבו בגלי אבן, כמיזן מקלעת נקניקיות שמנות, כמותן ראתה שוב ושוב בעוברה על פני הנויות הבשר המצויצות, נשפכות שמה בשרשראות ורדרדות מתוך סלי קש אזוביים. והנה גם

הנסיך המפוסל, הוורדרד־צהבהבי־ירקרק, כמו בשרני וחי למראה, כל שריריו משורגים היטב ותפוחים, ארבע גפיו ארוכות וגדושות און, עשויות מהחומר המצוין שירוקת הגשמים לא יכולה לו, וישבנו המוצק, העירום, מתנשא לעין כצמד מטרידנים. ומשום שישבה מעט מאחוריו, התעלמה כליל מזוג הפקידות הממשלתיות שחלפו־עברו על פניה שנית, מצחקקות ומרשרשות בשקיקי ארוחת הערב שלהן, פוזלות לעברה כרוב משמעות שלא היה בה אלא שיעמום קרתני מעורב בדעות קדומות, קולטת רק את שמץ חיובו הסדוק של הפסל, לפחות מצד זווית פיו הימנית אותה יכלה לראות, וכן את תפיחת ערוותה הקטנה, אה, באמת קטנה מדי... כלומר, ביחס לגודלו של הנסיך, הפסל. היא הצטמררה.

תפוח השמש האדום מעל לנהר ממולה חטא לעיניה בסנוורים. גם הטירה מעליה, עצומת הממדים, מפויחת בפסגותיה, נמסה בשקיעה השתלטנית. לשונות הקיסוס מכל פתחיה וסדקיה ועו בגין דמעות בין הערביים ששיבשו את ראייתה לכדי להבות אפורות־ירוקות. זה לא נכון. לא אמיתי. זה הכל תעתוע אופטי. הכל, ובטח גם האיש, הפסל, היותר מדי יפה, באמת, הכל מלבד האשה החביבה שישבה בכיכר עם שתי בנותיה, בת ארבע גפרורית על גלגליות ותינוקת פוכית בעגלה, שקמו עתה מעם הספסל מנגד כדי ללכת הביתה. בטח לאחד הבתים המקסימים המצטופפים לאורך הסמטאות העתיקות שהובילו לשעון החצוב בגשר, או יכול להיות שירחיקו עד לרובע הדירות עם המרפסות ככל גוני הפסל, שנבנו לזוגות צעירים על גבעות הפרוור מסביב לעיירה.

בת הארבע ייבבה. גם התינוקת. אבל האמא – צעירה ממנה לפחות בשלוש-חמש שנים – פיטפטה עימן בצרפתית נחושה מאוד. אפילו משכה פעם אחת בקוקייה של בת הארבע, שהתגלגלה ממנה במרי, וכמעט נגחה את מצחה בברכו של הנסיך כדי לתופסה, וי, וי! להושיבה על הספסל ולהסיר את הגורם היחיד שחיבל בתכניתה לפרוש. ומיד. אלוד, ז'ה קוט, פטיט מדמואזל – היא אפילו לא תירגמה לעצמה את הצרפתית האמהית העצבנית – ז'ה די, טוט סוויט! אחר, מסיטה מהן את עיניה בעצלות, שבה ובהתה אל קצה הפסל. הוא חייד. טוב, נו, מפה, באלכסון...

מתרווחת בלב נפעם לאחור, על משענת הספסל ספוג השמש, ניתרה בעיניה עם חוד נעלה, כאילו הקפיצה את נעלה מעלה־מטה. מעלה־מטה. אבל לא הקפיצה. רק עיניה רצו: מעלה־מטה. כמה חטובות היו כתפיו, כמה יפה גולפו שוקיו, כמה טוב יכול היה להיות לה חבוקה בזרועותיו, גוף אחד, עם אפולו זה, של טשרניחובסקי (השמיניסטים אף פעם לא ידעו להעריך את המשורר האדמוני על שירו הנועז, המאוהב, והיא התביישה להתאמץ ולחבכו עליהם לכגרות, מלמדת את השיר כבדרך אגב). כן, לשכב ולהתגלגל עימו, חזית וגב, רגליים וידיים, "כל עצם, כל עורק", במיטת האפיריון מנחושת שבחדרה בפונדק, בעודה לבושה לא־כלום או רק מגבת לחה מן הרחצה (המקלחת היתה

פינה בחדר, מוצנעת בוילון פלסטיק סגול מעוטר בפטריות), ומי הכושם החדשים שלה שתהא טבולה בהם כולה...

לראשונה אתמול – מנצלת את מעמד רדתה לארוחת השבת במסעדת הפונדק, שהתגלתה, לתדהמתה, כבעלת כוכב אחד במישלן – הזליפה על עצמה ממי הכושם בניחוח הערער הסוכרי והאשכוליות המרירות, ועדיין, מתקשה להאמין במזלה הטוב, תהתה כיצד תסביר בחדר המורים את משמעות הדבר, ומפקפקת אם בכלל כדאי לה, נבחלה כבר עתה מריחות הכריכים החמצמצים של הגבינה בתוספת המלפפון הכבוש שהביאה מדי בוקר המורה לתנ"ך. אה, אבל אמש, רחוסה היתה המסעדה המשובחת בניחוחות מעדנים ובתושבי בלואה ובכפריים מצוחצחים מהסביבה, ואפילו בכמה משפחות צעירות, מן הפרוורים, על ילדיהן – כמו האמא הזאת ושתי בנותיה שהתגלגלו ממנה סוף-סוף, החוצה מן הכיכר – והיא חגיגית ישבה אתמול בדוחק השולחן ליחיד ליד האח הכבויה, מרחרכת כחולדה שאינה במקומה אחר ריחה יוצא הדופן. השקה של מי-טואלט חדשים לגמרי, טענה המוכרת עם התגית ההפוכה בדיוטי-פרי. תנסי, לא תצטערי. והיא באמת התמכרה לניחוח הרענן-חריף שנרף ממנה, משוכנעת משך כל הארוחה כי בן האזור, כרסתן כבן חמישים, נוקב בה, מנה אחר מנה, הוא ועיניו הכהות, הקרצניות, הוא ורעייתו העדינה כסחלב, הוא ושפמו הגזוז בקפידה. איך שהיא יושבה שם, לברה, המורה מישראל (הוא בירר חרש, מתלקק מעל אוזנו של המלצר), לא מטופחת, אך נקייה, לא מבוגרת עדיין, אך גם לא צעירה, מסתדרת בקושי, עם ירכיה השמנמנות, כנגד השולחן הזעיר, סמוך מדי לאח המסולעת, ואיך לא התביישה להספיג בעזרת הבאגט, שדרשה בנימוס, את רוטב הקסיס בחמאה של הסטייק. לא טועמת כורת מיין הבית שהוגש לה בכבוק חצי ליטר, ומדי פעם רק שוטפת, בטמטום נבער, את הארוחה במים שהזמינה, בקנקן משפחתי, לשולחנה. אבל הנה, הצפרדעון המנופח ליווה כל לגימה שלה, כל גיע משיערה הלח (הניחו בשבילה על מתלה הווילון רק מגבת בודדת, שכבר היתה ספוגה כולה בתום הניגוב ועל פן בסיסי בכלל לא היה מה לדבר), איך התיזה טיפות מים בריח שמפו סרפדים על זרועה החשופה של המלצרית (בעלת הפונדק) – הו פרדון, נו, נו, מדאם, סה מה פולט; הכרסתן עוד ניסה לשלות בעיניו, לשווא, את המגן-דוד מהפסוקת הצנועה של שדיה במחשוף שמלתה הדבוקה, כי עוד ריססה התיירת נטפי מים לכל עבר, וגם על מפת השולחן המגוהצת, אך הלא צחורה, נטפה, ממטרונת מסכנה שכמותה, כאילו אין מלבדה דבר בעולם שהוא כה רטוב, כה עצוב, כה מושלם.

היא, עכשיו, והפסל.

קמה רוטטת, מוודאת במבט מצודרד כי הכיכר אכן נטושה, והביטה סוף-סוף הישר אל פרצופו של הנסיך המאובן, בחיוכו המלא, בחזהו, וב... נו, שבכל זאת נראה לה קטן, כשלתע הבחינה בלשלת יונים שדבקה בעצם קרסולו. מוטרדת מיהרה לחטט בתיק

הקנבס שלה, לשלוף משם טישו מדובלל, ללחלוך בלשונה בטרם מחתה רק פעם אחת את הצואה היבשה מעל רגלו, כש...

באחת זינק מטה! בא עדיה ממש –

הוא! הפסל! הישר מבימת האבן שלו, בכיפוף ספורטיבייגברי, מדלג מעל שרשרת הברזל השחורה־הזוהבה, מתמתח לנגד עיניה, פעורות על כל מסת השיש שלו, כלילת היופי, שהיא עכשיו כבר מסת בשר ודם, בשר ועור ועצמות. היא שיפשפה את עיניה באותו טישו מטונף, כשהוא עמד וצחק לה –

הוא, הפסל!

מקלף ממנה בטבעיות גמורה את שכמיית הטיוול מצמר קל, אותה הטילה בסתמיות על כתפה הבוקר, כשיצאה מיד לאחד ארוחת הבוקר מהפונדק, וכך נותרה שם, פיסת הברד, ממתינה לגשם אפריל בלתי צפוי, אם יירד לו באמצע השיטוט, או לנסוך המפוסל מכיכר הוורדים מתחת לטירה השרופה, שיקום פתאום לתחייה מגוש השיש המטולל, ויתכסה בה, סביב עכוזו, וכבר גם למבושיו – היא השפילה את מבטה שבער – מה פה, מרמואזל אה מסייה, לא מובן?

הוא דיבר אנגלית. אנגלית בריסוק צרפתי נהדר. היא ענתה לו בשפת אמה. עברית טובה. מעט נסערת. הם דיברו ספרות צחה. שוטפת. והנה הסיפור מתחיל כעת, אקוטה... – מרסי, הצייע לה את ידו, עיניו הירקרקות מרמוזות על שכמייתה, אותה נחפז לחגור על מותניו.

– אהמ, לשונה היתה בפיה כמו קפיץ. אם תשחררנה, תיָרָה מפיה כדי לפגוע. אבל במי? היכן? במקום זאת לחצה את כפתו האיתנה באלם, הולכת ומאבדת את נשימתה. כעת, כשנשם, גדהמה ממראה בית החוזה החשוף והזע שלו, מחום ידו, מהבל פיו שליטפה וליטפה. היא עצרה, קפואה במקומה, והחלה לבכות.

– אִי־לֵה־לֵה! רטן כנגדה בחיבה, כדרך הצרפתים. וגחן לעברה. בא אליה. ונשק לה. על שפתיה. כורך אותה אליו, על כל מסת הבשר שלו. כן, זה היה חי. אמיתי. לא תעתוע ולא שום־כלום... דווקא מין שעשוע כזה. נעים, חם וחושני. מה תחשוב המורה לתנ"ך? והמורה ההומוסקסואל להיסטוריה ואזרחות, שלא היתה לה כל תכלית עימו, הגם שיצאו יחד כמה פעמים, בגלל אינטרסים שלו, הקשורים בקביעות, וכדי להזיין את לשונות הרכיל. לקח לה זמן עד שהבינה. בספרות מקבצים הכל לאט. מעבדים את הפרטים בזהירות. מתעכבים על כל מלה. כל מוטיב, סמל והקשר. ולא על מנת להפיק תועלת, להגיע למסקנה יישומית וחד־משמעית. ובכלל, למה לצמצם? למה להסיק? מה זה פה, מעבדה? די בחוויות. בתחושות. ברגש שעכשיו פשוט מציף אותה –

– תתחיל מהלשון, היא התחננה לרגש. כדי שאוכל לדבר. עוד מעט. בסוף הנשיקה. והלשון הגדולה שלו כאילו הקשיבה לה, אכלה אותה ממש. נוגסת בה ביס אחרי ביס.

והמנהלת? מה תגיד מנהלת התיכון הקשוחה שלה? אלמנת צה"ל ונשואה בשנית. והיא, הרווקה, שכבר נמאס לה לחפש. לחלום. כל משחקי הפנויים-פנויות: ערבי ירח מלא ושירה בציבור בראש הנקרה, ההרצאות המופרכות על אמנות טיבטית כחורף, כשאף שפוי נשוי לא יוצא מפתח ביתו, וגם כל אותן מסיבות מאולצות – היא מיצמצמה בדמעות, הנשיקה נוזלת מפיה כסוכריה עצומת מידות – שאירגנו זוגות עם קוטג', כולסטרול גבוה ומשכנתאות, שבים ומגרדים למענה איזה מנהל חשבונות מסניף בנק נידח או משרדי חברה בע"מ, כזה שעוד גר עם אמא שלו. או אבא שלו. שיש לו אקזמה בצוואר, במותניים ובטח גם בישבן. וכל הערב הוא מפשפש בחסכוניותיה, כמה צברה, כמה ירשה, כי בגילם הוא לא מוכן בשום פנים ואופן להתחלק כלכלית!

והנה זה, הפסל, האיש, הגבר – והרי הוא בכלל נסיד! הוא זה ששרף את הטירה או זה שבגללו נשרפה. מתחכך בה, הנסיד, מכף רגל ועד ראש: גב וחזית, ידיים ורגליים, "כל עצם, כל עורק", כשלפתע, באחת, הוא מתנתק ממנה, מחריב את עולמה, עד שחזק ומתנשף הוא מתקרב – נלך אלייך, לפונדק? איי אם סורי, אבל יש עלי עוד כמה חתימות יונים, והגשם הזה, שירד אתמול, טוט לה נווי, ועשה לי אוזב באוזניים... אם לא אכפת לך אווידמון (כמובן, בצרפתית)...

אכפת לה? האם לא בגלל זה התעקשה על מקלחת פרטית בחדר? האם לא בשל כך הביעה הבוקר תרעומת באוזני החדרנית (בעלת הפונדק), כי זה שהיא לבד לא מצדיק להניח בחדרה רק מגבת אחת! וכן, בהזדמנות הזאת, היא דורשת עוד כרית, בבקשה! לקריאה! אז איכפת לה? איכפת לה אם ירימו גבה על שכבר בערב השני לשהותה כאן היא מביאה עימה גבר לחדר? איכפת לה שבכלל לא טרחה לברר אם מותר, אם ירשו לה להכניס אורח, פרדון, את נסיד השאטו שלכם, הפסל העתיק, וי, מכיכר הוורדים? הוא רוצה להתקלח אצלי, אפשר? גם נשכב אחר כך, בטח. טוט לה נווי. זה בסדר מצדכם, נכון?

שור־שור, אוסף אותה הנסיד אליו, למלוא קומתה ומשקלה, עונה בשם נתיניו ההמומים, ומניף אותה – הופ – בזרועותיו, כל הדרך, עד לפונדק, ומספר לה, די בקיצור, את כל מה שכתבו עליו בפמפלט ההיסטורי אצל הממונה על התיירות מטעם העירייה, ומוסיף ידע אישי, אמיתי לגמרי. כי שום דבר ממאבק הרמים ההוא לא קרה בגלל ירושה, כלומר כסהמלכות, הכל דווקא התרגש בשל נקמת ארוסה לשעבר של אשתו, שזכה בעצמו, בסוף, באיזה מחוז מרוחק, אבל לא שכח ולא סלה, ובא עליהם, בליל סערה נוראי אחד, באמצע דצמבר, כשכל הלואר עלה על גדותיו, כדי לתבוע את עלבונו, והוא מלווה בכמה מחייליו, מצוידים בלפידים ובכדורי אבק שריפה. ומזלם – המר, אם אפשר לומר זאת כך – שהנהר גאה באותו לילה והציל את יסודות השאטו, ואת אשתו האהובה שהתגוררה אז למטה בגלל הריונה המתקדם, ורק הוא, שמנהג היה

לו, להשקיף על הכוכבים ועל כן שהה אז, בעת הפשיטה, עם נאמניו במגדל, רק הוא נחנק בעשן כשכל הקומות העליונות עלו באש ורוכ לגיונו נשרף.

הה, היסטוריה עבשה, עבר מפויח, מה שהיה היה, הלא כן, מאיכל? והנה, בנו נולד, ובנה בשביל אמו טירה חדשה, צנועה יותר, בגלל פזרנותה, מעברו האחר של הנהר, והשושלת ניצלה, וי מוֹן־פטיט, תחי השושלת הארורה. ולמרות שפוסל באבן, הרי לא באמת מת בלילה ההוא, אבל הם נחפזו וקברוהו חי! הרי לה, נאמנים ערלי לב והיסטוריונים שדמיונם קצרו! וכשחוטב באבן, בידי פרח פסלים שהפליג הנה מוונציה, באה נשמתו, דווקא חיונית וסולחת, והסתננה לתוך השיש לתמיד, ומאז הוא, איך לומר, קצת משכיר עצמו לתיירות בודדות ויפות כמוך, מוֹן שרי, איכפת לה? באשר זו דרכו לשוב לחיים, לאיזו מקלחת הגונה, ארוחה טובה וקינוחי אהבה, זאת אומרת, עד כמה שיתיר להם הזמן האכזר, הדחוק, שמייטיב יותר מכל למחוק, לטשטש ולמחוק, ואולי כך מוטב, כי טוב הערפל הנאמן על פני חלקי האמת הבוגדנית, ואת השקר, הבדיה והכזב כדאי שנשאיר, מיי דיר, לצבועים המחטטים בפרש, מוצצי השלדים והגולגלות, ויזוי – הינהן לה הנסיך, המתנסח נהדר. חופן אותה כצמר, וסופג בתאוה את חום גופה ההולם כולו בשרידי הבושם הנפלא שקנתה – וכמה טוב שהתפתתה אז, בדיוטי־פרי, וקנתה שלושה בקבוקונים במבצע – ואת כל סיפוריה הוא שואב ומאמץ, סיפורים שהנצו פתאום על לשונה, שבבת אחת ניתרה בחיכה. ופלא איך לא צנחה לשונה מפיה כבר קודם, כחוט קסם אדום, והשתלשלה לכל עבר מרוב מלים, תיאורים חיים והדגמות – כי הוא מספר לה? לה? הנה, למשל, המורה להיסטוריה ואזרחות הזה, בתיכון בו היא מלמדת, קובי רשת, שהיה קצין מודיעין בצה"ל, וגם נראה לא רע – קצת נמוך, אם להודות על האמת, אבל לא נורא – והיא כבר חשבה מי־יודע־מה ייצא לה ממנו, כשנוכחה בפתיחת השנה הראשונה שלה במוסד שהוא בכלל רווק! לא להאמיני! רווק בגילוי! בתיכון מפוצץ מרוב מורות ויועצות, עם סיפורי חמות ומחלות ילדים, ופרחי הוראה צעירות, מאורסות כולן, ותיכונים סטיות חסרות מעצורים, לעתים, לגמרי בראשית בלבובן – האם מבין הוד מעלתו, הנסיך – שארל, שארל דה לוארמון השלישי, אבל שורלי, די מתוקתי בשארל, קטע הנסיך את שטף דיבורה, מנשק אותה קלילות על קצה אפה הקפוא.

– יואלה, נשנקה לרגע המורה לספרות, יואלה קופפרמן, אין, אין לי קיצור...

– יואלה, טעם הנסיך בפיו את שמה כאילו היה ממתק מזרחי, מסעיר חושים, ואחר כך, מסוקרן כולו, עודד אותה שתמשיך בסיפורה על הטיצ'ר הפחדן. יו סד קוב־בי, די־נט יו? קוב־בי סמת'ינג? והיא חשבה שתגמור רק מהדרך בה הגה את שמו של הפלוץ הלטנטי עם דירת הגן השוקעת שלו בכפר יונה, ובלי לחשוב שבה והרכיקה את שפתיה אל פיו השוקק של הנסיך, ששתה אותה כשמפניה תוססת, צוננת, כאילו לא ירוה ממנה לעולם. לעולם.

בפונדק לא הבחינו בהם, בקושי בה. היא בירכה, מגומגמת מעט, את המשפחה המנהלת שהסבה בסלון הפרטי מול החדשות במקלט, אגב שמעדה על שלוש מדרגות העץ, מבולבלת לגמרי, אומרת פרדון ללובי השומם, החשוך, ושוב בונסואר מצחיק וחרוך לבעלים, שבאייחשק הסבו את ראשם מהמרקע, לראות כי זוהי רק המורה הנודניקית מישראל. וחבל שהיא לא רואה איך מככבים בני עמה, צולבי ישו, על המסך, יורים על ילדים שלא חטאו, והורסים בתים של פליטים אומללים. אבל אהה, חושבת המורה, אילו ראו את נסיכם, בשר ודם, בכל ממדי האבן אשר לו, טס חרש במדרגות, אל חדרה, לשם היא מזדרזת בעצמה, נוטלת את המפתח ונועלת – אותה ואותה בפנים! בחדרה אשר בפונדק! אפשר להאמין? והולכת כעת, כאילו על מים, כדי ללטוש בחיזיון שאין מופלא ממנו: איך עומד לו שארל בקרן החדר שיועד לרחצה, הווילון הסגלגל עם הפטרת מופשל כולו, לגלות את המים הזורמים על גבו, עכוזו וירכיו העבותות, ואיך קולחים המים כיהלומים מומסים על חלקת שיש אדמדמת, שהיא בכלל בשר מגולף יפה, רקמה סמוקה, מתוחה וזוהרת, הו, מון דייה –

צנחה המורה לספרות מעולפת על מיטתה, ואלמלא היה זה סיפור אמיתי, מין סיפור אהבהבים, חובב אמנות, של חופשת פסח קצרצרה, ודאי היתה הוזה המסכנה את טשרניחובסקי האשמאי, בכבודו ובעצמו, בחדרה, או את קובי רשת, הפוסח על שתי הסעיפים, כאן לידה (היא אכן סיפרה לו, בחצי חיור, ליד מגרש ההתעמלות הרועש, על הדיל הקסום ללואר, ממתנה לראות מה תהא תגובתו אבל כמו שחשבה, נתקף הקובי בי חרדה וקישקש משהו על כך שסגר את כל החופש לברוק עבודות, וגם דפקו לו שני ימי מילואים בשכם, שגרת אימונים קצרה, קראו לזה, ועוד חייב היה, בשובו, להתארגן עם החומר של תלמידיו לבגרות על מלחמת העולם השנייה) אבל הנה זה... כן, פה... ממש ככה, הנסיד! ונשימתה נעתקת, ולבה בוכה בקרבה באושר הדוחה כל מלה, כל ניסיון להפיק משהו מתוך מיתרי הקול, ולהגות הברות בעלות תוכן או אפילו חפות מכל משמעות; וזה רק, כריכן, לא אמיתי, פנטסטי, אבל לעזאזל, חי! חי מאוד! חושני ומטורף מרוב חמימות ונעימות, עור ובשר ונשיקות רטובות. ורגע, רגע, אומרת הודפת המורה לספרות את הנסיד הלהוט, שכעת זו המגבת הכרוכה חזק על מותניו – טוב, מה היא רוצה, יואלה קופפרמן? גם לפנטזיה יש גבול! – אבל שנייה, כי גם אני חייבת להתקלח, שארל, אתה יודע, הישראלים יש להם איזה שייגעון עם מים וסבון, וטוב לדעת, באמת, שגם אצלכם, הצרפתים זה ככה... אבל מרד, מה היא מקשקשת פתאום? לא חשוב. לא חשוב, כי שארל כבר מפלרטט עם הטלפון, מזמין מקום אינטימי לשניים במסעדת עלית נוספת, פה, בבלואה, לארוחת מלכים –

– אהה, מלכים, וי, וי, עם נוף לנחר ויין מובחר, והאם עוד נותר להם במרתף משהו מזמנו שלו? הריהו, איט איז וונדרפול! הענבים הצעירים ההם, מה שנהיה מהם בחלוף

השנים, הוא אומר לה, סה מז'יק לה'נטור... ואחר כך, כשהוא מסתלק להרף עין כדי לגנוב בגדי גבר מדירתם של בעלי הפונדק, נבהלת המורה כאילו כל רגע עלול הוא לא לחזור, ועל כך אינה רוצה לחשוב אפילו, שהנה, כבר היא בשלב ההזלפה, מלוא ענני בושם ממי הטואלט המיוחדים, שכמותם לא ראתה פה בשום פרפומריה מאז הגיעה, אך מה זה משנה? היא הלוא אמיתית, וכמותה הריח והפסל, שארל, שכבר חמק בחזרה, לכוש מכף רגל נעולה בנעל בוהקת, בעלת אבזם צדי, ועד צוואר בגולף תכלכל, מצמר רק, ובחליפה נאה שחורה. וגם הוא מבושם. מין מי־טואלט גבריים, נושכים את הנחיריים במשב חד, ושוב הם מתנשקים, ושכים ואוזלים בלאט מן הפונדק, צועדים מחובקים ומתנשקים, וכמה חבל, כמה חבל, מצרה המורה בליבה, שאולם המכירה של הקטנועים סגור עכשיו, ואין איש על המדרכה, זולתם, שהם משתקפים כזוג ועוד זוג, לאורך כל חלון הראווה, מדברים בשקיקה ונושקים לנשימה במורד הדרך למסעדת הפאר מתחת לטירה. בחיי, הטירה שלו עצמה!

והנה, מטה־מעלה, על צוק פראי ונישא, זורם השם על השלט, "מסעדת הנסיד", מטיל מטבעות אור על הנהר. וי, סה מאניפיק, אנד אה ורי גוד לייט, איזנט איט? צחק שארל, כשהיא חושבת לה פתאום, ברוח הערב, כמה נשים, תיירות מזרמנות, כבר הביא לכאן, הדון ז'ואן הוזה, כמה בזול הוא קם לתחייה, כמה בקלות ובלי שום מאמץ, למרות שברגע הבא, בו הוא שב ומניף אותה – מתנת גוף מתוקה בזרועותיו – מוחקת המורה מלבה כל חשד לזדון, כל רמז לחבלה, מוחלת לו על הכל, על הכל, גם כשהוא מתעקש להאכילה, מניח בין שפתייה את המזלג שבעזרתו הוא נוגס מן השליו בערמונים, ובקפדנות רבה הוא ממתין עד אשר יפליג הבשר על ים הלשון שלה, פנימה לתוך מערבולת הטעמים, ושוב נשיקה, ועוד פירור על המזלג, ולטיפה, לחישה וקינוח, ולוגם יין (הוא מלמד אותה ללגום, אה, יואלה, וואלה), וצרור נשיקות עמוקות־עמוקות, עד שבשובם לפונדק כל תחתונה לחים ופטמותיה מחודדות כעפרונות שהיא דורשת מתלמידה להצטייד בהם למבחנים, ואת בושמה גנב הרוח, ומזמן כל עורה ליטפו הנהר, והנה, רק שפתייה עורן מנושקות ובשרה חבוק־חבוק, נמעך ממש, נמחק בעדינות, ג'נטלי, וי? אבל לא, לא! הוא לא מכאיב! אתה לא מכאיב לי, מון אמור, שארל, ורק הערב הזה שלא נו, כמו שאומרים – וחבל בכלל לחטוא פה בשמץ קלישאה – למעט יס, יואלה, מיי לאב, אינ־אה־מינט, טוט סוויט, כבר...

הם עלו למיטת האפיריון שבחדרה כאל מקלעת צללים. החשיכה בחדר, חלונו פנה לעבר שיפולי גג רעפים סמור כפרוות חולד מתחכך בכמה בוקיצות רדומות, החשיכה קלחה סביבם בגלים רכים. מפנקים. הוא פשט את בגדיה ללא קושי, מותירה סוף כל סוף בשרידי בושמה החדש בלבד, ואותו בבשרו שבטעם הנהר. היא ליקקה בחופזה את כתפו. מיחלת להצלחת המבחן. אה, קובי רשת, אילו רק פרשת את רשת המודיעין

שלך עד לכאן וראית אותי עכשיו... הלוא היית מקנא בי, בין כך ובין כך! חשבה המורה לספרות כשהניח אותה שארל על המיטה הכבדה, כשגנחה בחשק, וסוף־סוף נחת עליה, במלוא גופו הענק, המושלם, ובכל חמוקי בשרו הרותח, נע ונד עליה כקורבן היסטוריה נדרף, כצלם זיכרון מיוסר, לש את שדיה, בטנה ועוגות הספוג של ירכיה. הו, שארל־שארל, צייתה לו, מיישרת את רגליה ברעב בוא, שארל, הו, שארל! ובאמת, אחרון־אחרון שיחררה מתחתונה – כשל של ממש – ופלוש לתוכה, אהה... עם כל ארבע אצבעותיו: לא! לא, שארל, התאוננה. בוא אתה, כולך, פליז, התבלבלה לפתע באנגלית קורעת לב, שולחת את ידה לעבר מבושי אפולו שלה, שבאמת נותרו קצת מרוחקים. יכול להיות? עד עכשיו? העודם מבושים? מהוססים? אחרי ככלות הכל, כל הזמן הזה הוא עומד שם, בגשם ובשמש, בסופות ובשלגים, ללא תנועה, ללא רצון, שנים על שנים, חשוף לכל תופעות הטבע ועריצותו, לכל יד של קלושאר ונבל, ולכל ידיו אבן של נער משועמם – יכול להיות?

אבל משנגעה סוף־סוף ידה במקום שהנסיך כל הזמן התעקש למלט ממנה, מנרנד את אגניו אנה ואנה, מעל גבי הסדינים ומעליה – לא חפנה ידה אלא גוש שיש קר. קטן. כדרורן אבן מת.

– שארל! צעקה. התביישה אבל צעקה. בו ברגע קם הנסיך על ברכיו, התיישב מוטה ממנה, מכסה על עצמו בירך קשתית אחת, ופניו החפויות בידיו. וי, יואלה, אמר, וקולו כגווילים שנתפסו באש, במקום הזה אני תמיד נשאר מה שאני. במקום הזה אני מת. ככה נגזר.

ולא עזר לו. לא עזר לו גם כשהבטיח לה, מניסיון עצום שצבר – כלי־כך הרבה תיירות מקסימות, בודדות, שהגיעו לחופשה חלומית בת שבוע, כלי־כך הרבה נשים עצובות, מורעבות, שכמהו לליל אהבה, בנכר – אור־להלהלהלהלה, יואלה, יו קומפליטלי אקז'רייט! יש לו שיטות להבטיח לה סיפוק מלא, סרטנמאן, אמיתי. אלור, מון שרי, הוא נשבע לה, תני בי אמן.

כן, אבל לא יואלה. לא יואלה קופפרמן, המורה לספרות בתיכון ע"ש יצחק רבין בהרצליה. דמעות דקרו פתאום את עיניה, והיא התגעגעה לאפולו המצהיב והישן של טרניחובסקי. בקושי צלח את הזמן, בקושי הביע את לחלוחית האמן וגבורתו, את כמיהת המיוזג, אבל הוא לפחות היה דפוס. חקוק בבשרה. הוא לפחות לא נטע בה שום אשליה מעבר למלים. ולא, הנסיך הצרפתי הזה לעולם לא יבין זאת. זה כבר היה קשור ישירות בגורל העם היהודי. הוא ימות על קידוש השם, אבל לא יקדש את הכזב. את הפסל, האליל והמסכה. איך להסביר לך, שארל?

אני חושבת שמוטב שתלך עכשיו אמרה לו בקול חנוק, כפי ששמעה פעמים כה רבות בעבר את נשות הטלנובלות פועות. אני חושבת שכדאי שתעזוב... הנסיך קם מרצונו,

מושפל, והתגנב חרש, כבושם זול, מבעד לדלת. למחרת לא עמדה בפיתוי והציצה בו מבעד לגדר הוורדים הפורחות בכיכר. היכרנה? היבכה את הרייב?
האביב היה בשיאו והפסל היה מוקף בילדי גנים שבאו לשמוע את סיפורו, הלוא הוא סיפורם, ולגמול לו על יפי הזיכרון שאצר למענם בשלל זרי דפנה למרגלותיו ובליטופיהם המעריצים, חרף אזהרותיהן הסלחניות של הגננות. המורה לספרות הבליעה חיוך של בוז, וחשה עלובה וזרה מתמיד. מילא שהוא קם לתחייה בלי שום אזהרה מוקדמת, מילא שטילטל את הלב והתסיס בה את החשק, גרוש הבטחות, כפי שלא חשה או האמינה על עצמה מעודה – אבל זה, שהזה שלו יישאר בסוף רק פסל? אבן? וככה זה גם ייגמר? לעולמים?!

מצטערת, יואלה. אבל זה הסיפור. בבקשה, אל תבכי.

ובדיוק אז חלפועברו במדרכה ממול שתי הפקידות הממשלתיות, הלגלגניות, קרובות מאוד להבחין בה. אבל אני כבר ריחמתי עליה, והפניתי את ראשיהן הצדה, לעבר חלון ראויה של תמרוקייה קטנה אשר בדיוק בישרה את השקתו של בושם חדש מפריז. ומשום שחסתי עליה, החלטתי שכאן גם המקום הנכון ביותר לסיים את הסיפור. וזהו, סה פיני. אורוואר, יואלה. להתראות.